

[Aage Fogh.]

ikke gjort det, fordi vi synes, det er morsomt eller sjovt at belaste befolkningen med yderligere skatter eller afgifter. Vi har gjort det, fordi vi anså det for nødvendigt at foretage visse foranstaltninger for at klare et meget betydeligt underskud i vort lands samhandel med udlandet, for at komme igennem en meget betydelig inflationskrise, som Danmark var inde i."

Det lyder meget godt, og jeg kan også give tilslutning til det; men jeg forstår ikke rigtig, ærede medlem, når man havde den opfattelse i 1951, at man ikke kunne pille ud af helheden det lille led, der hed tvangsopsparing, at man så i dag kan standse tvangslånet, der også er et led i en helhed. Og hvad er det så, man vil i stedet?

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen udtalte i fjor, at han, hvis regeringen ville være villig til at tage sit forslag om stabiliseringslån af bordet, ville komme med en skitse eller eventuelt et forslag til en deponeringsordning. Deroverfor vil jeg gerne sige, at hvis det, det ærede medlem vil nu, er at søge en deponeringsordning gennemført til afløsning af dette lån, vil jeg i hvert fald ikke medvirke.

Deponeringsordningerne har haft nogle af de mest uhyggelige slagsider, jeg har kendt i det økonomiske liv. Man kræver af den unge forretningsmand, at han ud over at betale sine varer skal deponere en meget betydelig kapital. Det er et kolossalt pres at lægge på den unge kapitalfattige, medens man giver dem, der har penge til udlån, voldsomme chancer. I modsætning hertil er jeg tilhænger af, at man bruger den form, der er anvendt her ved tvangslånet, hvor det i hvert fald kun er dem, der virkelig råder over kapital, der kommer til at betale. Men selvfølgelig — behageligt er det ikke; det er ikke behageligt for de nuværende regeringspartier, så lidt som det var det for de konservative og venstre, da de havde regeringsmagten i 1950-51, at gennemføre den slags foranstaltninger.

Jeg kan helt ud tilslutte mig den rede-gørelse, som den højtærede finansminister gav, og jeg skal derfor ikke blande mig stærkere op i diskussionen i dag, men nøjes med at sige, at jeg ikke kan have noget imod, at vi i et udvalg forhandler om, hvor-

vidt der skulle være et eller andet, der skulle kunne rettes. Jeg tør heller ikke benægte, at udviklingen ude i den store verden måske kunne betinge, at man gik ind for visse ændringer; det kan vi diskutere. Men man kan ikke som en ensidig foranstaltning standse indbetalingen af det lån, der her er tale om, men fortsætte med alt det andet.

De profetier, der er fremsat om fremtidens udvikling både af det ærede medlem hr. Axel Kristensen og det ærede medlem hr. Poul Møller, giver jeg ikke så forfærdelig meget for. Det er jo ganske overordentlig svært at spå om fremtiden, men der er én ting, der efter mit skøn er givet: en hovedbetingelse for, at vi kan få en rimelig arbejdsydelse i Danmark, er, at vi får penge til rådighed til en rimelig rente, og der er vist ingen, der vil benægte rigtigheden af mine udtalelser, når jeg siger, at udviklingen fra foråret 1957 til dato tyder på, at det er lykkedes at komme ind på en vej, der giver orden i valutakassen, giver større reserver i vore banker og giver en sænkning af renten.

I håb om at vi kan gå videre ad den vej, kan jeg anbefale eventuelt at lade sagen behandle i et udvalg, hvor vi kan drøfte enkeltheder, men ikke med det formål at gennemføre det ensidige forslag, der her er stillet.

Niels Andersen: Det foreliggende lovfor-slag udmærker sig for lovtekstens vedkom-mende ved sin korte, klare og præcise form. Umiddelbart er det naturligvis glædeligt, at så fremragende politikere som forslags-stillerne anser den økonomiske situation for at være så meget bedre, at der virkelig skulle være grundlag for ophævelse af det sidste års stabiliseringslån.

Det forekommer imidlertid overraskende, bl. a. med henblik på det uforudsete ekstraordinære finansieringsbehov, folkepensionen medfører, samt det forholdsvis store beløb, en ny lønningslov kræver, at der på trods heraf alligevel skulle være en forsvarlig og saglig begrundelse for at lade stabilise-ringslånet bortfalde for skatteåret 1958-59.

Det er derfor med nogen forventning, man blader videre i lovforslaget for i be-mærkningerne at finde en nærmere rede-gørelse for, at de økonomiske faktorer er taget i betragtning, forinden det forelig-